

REALKREDITANKENÆVNET

K E N D E L S E

afsagt den 31. juli 2000

JOURNAL NR. : 2000-01-002-N

KLAGER:

INSTITUT: Nykredit A/S

KLAGEEMNE: Tilbagesøgning af for meget
udbetalt låneprovenu.

EJENDOMMEN:

DATO FOR NÆVNSMØDE: Den 15. juni 2000

SAGSBEHANDLER: Sekretariatschef Susanne Nielsen

NÆVNSMEDLEMMER, DER HAR DELTAGET I BEHANDLINGEN:

Hugo Wendler Pedersen (formand)

Lars Christensen

Leif Nielsen

Søren Møller-Damgaard

Lene Staunsager

SAGENS OMSTENDIGHEDER:

Klagerne havde i deres ejendom et lån til realkreditinstitut 1. Det indklagede realkreditinstitut (realkreditinstitut 2) fremsendte den 9. marts 1998 et lånetilbud til en ejendomsmægler vedrørende et 30-årigt 6 pct. obligationslån på 774.000 kr. med pant i klagerens ejendom. Lånetilbudet forudsatte indfrielse af det indestående lån til realkreditinstitut 1. Af lånetilbudet fremgår endvidere blandt andet følgende:

"...Budget for lånetilbud

Indtægt ved optagelse af lån

Lånetype	Tilbudskurs	Lånebeløb i kr.	Obligations- rente % pr. år	Løbetid	Kursværdi i kr.
Obligationslån	95,70	774.000,00	6,0000	30	740.718,00
Indtægt i alt			kr.		740.718,00

Udgift ved optagelse af lån

Lånesagsgebyr efter Kernekunderabat	kr.	1.000,00
Kurtage	kr.	1.111,08
Tingbogsattest	kr.	100,00
Indfrielse af eksisterende fremmede lån, anslået	kr.	660.818,00
Stempelafgift til staten: 5,0% af kr. 72.007 = kr.3.600	kr.	3.600,00
Retsafgift til staten	kr.	1.200,00
Tinglysningsaftale anslået	kr.	1.500,00
Udgift i alt	kr.	669.329,08
Provenu nyt lån	kr.	71.388,92

I ovenstående provenuberegning er der ikke taget højde for udgifter til indfrielse af evt. eksisterende lån.

I budgetter er der ikke medtaget omkostninger til andre rådgivere, eventuel garantistillelse, ryknings- eller indfrielsesgebyrer samt omkostninger ved tinglysningsekspedition..."

Realkreditinstitut 1 fremsendte den 29. april 1998 en bekræftelse til klagerne på opsigelse af lånet til realkreditinstitut 1. Af opsigelsesbekræftelsen fremgår blandt andet følgende:

"...Hovedstol kr. 668.000,00

Vi bekræfter, at lånet er opsagt til kontant indfrielse af obligationsrestgælden pr. 01.07.1998:

Obligationsrestgæld pr. 01.07.1998 kr. 657.765,92

Indfrielsesgebyr	kr.	200,00
Indfrielsesbeløb i alt	kr.	657.965,92

Beløbet bedes indbetalt kontant og skal være modtaget i ... (realkreditinstitut 1)... senest den 30.06.1998. Vedlagt meddelelsesbrev bedes returneret i udfyldt stand ved indfrielsen...

Ydelser, der forfalder inden den 01.07.1998, vil blive opkrævet uafhængigt af opsigelsen, og skal være betalt rettidigt..."

Klagerne indgik den 4. maj 1998 en tinglysningaftale med indklagede, hvoraf blandt andet følgende fremgår:

"...Afregningskonto

Vi er indforstået med, at der hos ... (indklagede)... oprettes en afregningskonto i vore navne til brug for sagens ekspedition.

Vi tiltræder, at ... (indklagede)... - forinden det tilbudte lån er udbetalt - på vores regning kan hæve beløb til dækning af indfrielsesbeløb, ekstraordinære afdrag, gebyrer og omkostninger m.v. i forbindelse med sagens ekspedition...

Anmodning om garantistillelse

Vi tiltræder, at der på vore vegne rekvireres anfordringsgaranti i ... (koncernforbundet pengeinstitut)... til sikkerhed for levering af anmærkningsfrit tinglyst pantebrev med den forudsatte prioritetsstilling eller indfrielse af det ydede lån...

Gennemførelse af lånesagen

Vi er forinden underskrivelsen af pantebrevet og nærværende aftale blevet gjort bekendt med:

- at det er en forudsætning for lånesagens gennemførelse, at evt. efterstående rettighedshavere giver deres samtykke.
- at vi også er forpligtet til at betale de med sagen forbundne gebyrer og omkostninger, uanset denne ikke kan gennemføres, hvis dette skyldes forhold, der ikke kan tilregnes ... (indklagede)...
- at vi er forpligtet til på ... (indklagedes)... anfordring at indbetale ethvert beløb udlagt af ... (indklagede)... til indfrielse af de eksisterende lån samt gebyrer og omkostninger, hvis provenuet fra det tilbudte lån ikke er tilstrækkeligt, lånet ikke kommer til udbetaling eller kun udbetales delvist.

Rådgivning

Vi er forinden underskrivelsen af pantebrevet, og nærværende aftale blevet gjort bekendt med:

- det forventede tidsmæssige forløb i sagen samt forudsætningerne for lånesagens endelige gennemførelse.
- vilkårene og betingelserne for lånetilbudet og udbetaling af det tilbudte lån samt vilkårene for indfrielsen af de eksisterende lån, herunder indbetaling af delydelse på ... (indklagede-)...lån
- de økonomiske herunder de skattemæssige konsekvenser af låneoptagelsen og indfrielsen af de eksisterende lån.

- de med sagen forbundne gebyrer, herunder gebyrer til ...(indklagede)... samt øvrige omkostninger..."

Af tinglysningsaftalen fremgår det endvidere, at der samtidig blev indgået en fastkursaftale vedrørende afviklingen af lånet den 7. maj 1998. Endvidere var tinglysningsaftalen påført følgende håndskrevne bemærkning: "a conto 50.000,- straks - kunde hente selv checken!"

Indklagede fremsendte den 22. maj 1998 en check på 657.965,92 kr. til realkreditinstitut 1 til dækning af låneindfrielsen. Indklagede fremsendte yderligere den 25. maj 1998 en check på 13.688,49 kr.

Realkreditinstitut 1 fremsendte den 26. maj 1998 en indfrielseskvittering til indklagede, hvoraf fremgår følgende:

"...

Tilbudsgebyr			200,00
Indfrielsesgebyr			200,00
Obligationsrestgæld kr. 658.365,30	kurs 100,000		658.365,30
Terminsydelse for perioden	01.04.1998-25.05.1998		9.528,70
Heraf bidrag		528,62	
renter		8.058,20	
afdrag		941,88	
Differencerente 5,25%	26.05.1998-01.07.1998		3.360,41
Kontant indfrielsesbeløb			671.654,41
Modtaget kontant			671.654,41

..."

Indklagede foretog den 4. juni 1998 afslutning af afregningskontoen over for klagerne. Af kontoopgørelsen fremgår følgende:

Bogførings-Dato	Valørdato	Bevægelse	Hævet	Indsat	Saldo
05.05.1998	05.05.1998	Stempelafgift	3.600,00		- 3.600,00
05.05.1998	05.05.1998	Tinglysningsafgift	1.200,00		-4.800,00
05.05.1998	07.05.1998	Provenu iflg.			
07.05.1998	07.05.1998	låneafregning		736.961,24	732.161,20
22.05.1998	22.05.1998	Udbetalt a conto	50.000,00		682.161,20
22.05.1998	22.05.1998	Indfrielse			
03.06.1998	02.06.1998	...(realkreditinstitut 1)...	657.965,92		24.195,30
04.06.1998	04.06.1998	Gebyr tinglysningsaftale	1.500,00		22.695,30
04.06.1998	04.06.1998	Garantistillelse	967,50		21.727,80
04.06.1998	04.06.1998	Rente		832,53	22.560,30
04.06.1998	04.06.1998	Afregnet ved check	22.560,35		0,00
04.06.1998	04.06.1998	Korrektion		22.560,35	22.560,30
04.06.1998	04.06.1998	Gebyr til pengeinstitut	675,00		21.885,30
		Tinglysningsafgift	1.200,00		20.685,30
		Afregnet ved check	20.685,35		0,00

Den 13. november 1998 fremsendte indklagede følgende brev til klagerne:

"...Afsluttet tinglysningssag

Den 8/6-98 fremsendte vi check stor kr. 20.685,35, hvilket beløb udgjorde det overskydende provenu i lånesagen.

Vi er nu fra vor regnskabsafdeling blevet gjort opmærksom på, at vi ikke har bogført en check på kr. 13.688,49, som er sendt til ...(realkreditinstitut 1)... den 25/5-98 til dækning af manglende beløb vedrørende indfrielsen.

Vi vedlægger kopi af checks til ...(realkreditinstitut 1)... samt indfrielseskvittering.

Vi beder Dem indbetale beløbet evt. på medfølgende girokort, idet vi meget beklager den skete fejl og den dermed forvoldte ulejlighed..."

Indklagede fremsendte den 28. december 1998 et frivilligt forlig til klagerne, som de underskrev den 29. januar 1999. Gælden var i forliget opgjort til 13.688,49 kr., som ikke skulle forrentes, og som skulle afvikles fra og med 1. marts 1999 med 500 kr. pr. måned og fra og med 1. juni 1999 med 1.000 kr. pr. måned, indtil gælden var afviklet.

Klagerne foretog enkelte betalinger i henhold til forliget, som herefter blev misligholdt. Dette førte til, at indklagede forsøgte at inddrive beløbet via sin inkassoadvokat.

Inkassoadvokaten sendte i september 1999, med det frivillige forlig som fundament, sagen i fogedretten, og fremsendte herefter en ny afdragsordning til klagerne om betaling af 500 kr. pr. måned fra og med den 1. november 1999. Efter udeblivelse af betalinger fremsendte inkassoadvokaten på ny den 10. december 1999 sagen til fogedretten med følgende opgørelse af fordringen:

"... Fordringen kan opgøres således:

Hovedstol	14.188,49 kr.
Taksmæssige incassoomkostninger	<u>1.367,20 kr.</u>
I alt	15.555,69 kr.
- a conto indbetalinger	<u>500 kr.</u>
I alt (yderligere rente forbeholdes)	<u>15.055,69 kr.</u>
	=====

Med den begrundelse, at opgørelsen ikke startede med beløbet fra det frivillige forlig returnerede fogedretten den 13. december 1999 sagen til fornyet opgørelse. Inkassoadvokaten fremsendte den 15. december 1999 på ny sagen til fogedretten med følgende opgørelse:

"...Fordringen kan opgøres således:

Hovedstol	kr.	13.688,49
Misligholdelsesgebyr	kr.	500,00
Taktsmæssige incassoomkostninger	kr.	1.367,20
I alt	kr.	15.555,69
- a conto indbetalinger	kr.	500,00
I alt	kr.	15.055,69
		=====

..."

Fogedretten indkaldte den 17. december 1999 klagerne til at møde i fogedretten den 18. januar 2000.

Den 6. januar 2000 indbetalte klagerne 500 kr. til inkassoadvokaten/indklagede.

Klagerne mødte ikke op til det berammede fogedretsmøde den 18. januar 2000, hvorfor inkassoadvokaten begærede klagerne politifremstillet.

Henholdsvis den 26. januar 2000 og den 7. februar 2000 indbetalte klagerne 500 kr. til inkassoadvokaten/indklagede.

Der blev gennemført møde i fogedretten den 22. februar 2000. Af udskrift af fogedbogen for den dag fremgår følgende:

"...Rekvirent ...(indklagede)... mødte ved advokat ... ved advokat ... Skylder ...(klageren)... mødte personlig.

Der blev fremlagt frivilligt forlig.

Det skyldige beløb blev opgjort således:

Det på fundamentet opgjorte beløb incl. retsafg.	16.075,69 kr.
Halv salær	300,00 kr.
moms	75,00 kr.
I alt	16.450,69 kr.

Skyldneren blev afkrævet det opgjorte beløb og foreholdt oplysningspligten og strafansvaret.

Skyldneren erklærede sig ude af stand til at betale.

Skyldneren foreviser diverse postkvitteringer, bl.a. er der betalt 2000 kr. den 9.9.99 direkte til ...(indklagede)... Der er herudover betalt 2 gange 500 kr.

Under iagttagelse af skyldnerens udtagelsesret og påvisningsret foretoges udlæg i følgende:

1) Den faste ejendom matr.nr. ... beliggende ...

Der tilbydes 500 kr. pr. md. fra 1.3.2000.

Fogedretten erklærede, at det registrerede er udlagt til rekvirentens fyldestgørelse ved forauktionering med forbehold af trediemands bedre ret. Fogedretten tilkendegav, at det er strafbart for skyldneren at disponere over det udlagte i strid med rekvirentens ret.

Sagen afsluttet..."

Klagerne indbragte i januar 2000 en sag for Realkreditankenævnet.

PARTERNES PÅSTANDE:

Klagerne påstår indklagede tilpligtet at anerkende, at instituttet ikke kan fremsætte et tilbagebetalingskrav som sket.

Indklagede påstår frifindelse.

KLAGERENS FREMSTILLING:

Klagerne anfører, at de føler sig uretmæssigt behandlet af indklagede i en kreditsag, der nu er mere end et år gammel. De har først reageret nu, dels på grund af usikkerhed vedrørende konsekvenserne af at klage over eget kreditselskab, dels fordi sagen for nylig har været til inkasso og resulteret i et forlig, hvor de skal afdrage på det påståede "skyldnerbeløb". De har p.t. betalt 2.500 kr. ifølge aftalen, men endnu ikke underskrevet denne.

Sagen er i sin enkelthed følgende: I juni 1998 bad de indklagede give dem et tilbud på konvertering af deres realkreditlån i realkreditinstitut 1. Dette resulterede i et tilbud, som de accepterede. Som det fremgår af kontoudtog af 4. juni 1999 vedrørende afslutningen af afregningskontoen, indebar tilbudet, at de ville få udbetalt et disponibelt beløb svarende til 50.000 kr. a conto og 20.685 kr. pr. check. De brugte de fleste af pengene til at indfri anden gæld. Et par uger efter opgørelsen modtog de så - dog med en undskyldning fra indklagede - en opkrævning på 13.000 kr. Indklagedes begrundelse var, at man i tilbudet og den endelig afregning havde glemt at tage højde for renteudligningen i forhold til realkreditinstitut 1. På dette tidspunkt var de i en økonomisk trængt periode og kunne ikke betale beløbet og fik udsættelse med betalingen. Siden gik det til inkasso med begrundelsen fra advokaten, at der var tale om en manglende terminsbetaling, og afdragene blev udmålt i rater med renters rente. Også dette har de følt som en krænkende oplevelse.

De står derfor nu og ved ikke, om de bliver nødt til at acceptere tilbagebetalingen af det pågældende beløb og

underskrive aftalen. De håber, at Realkreditankenævnet kan give dem en hjælpende hånd.

De er særdeles uenige i indklagedes påstand og efterfølgende sagsfremstilling i udtalelsen til Ankenævnet. Indklagedes hovedargument for at nedlægge påstand om frifindelse bygger på antagelsen om, at de efter endelig opgørelse af afregningskonto "har haft grund til at betvivle, at det (alt for meget) modtagne beløb er gjort rigtigt op". Til dette argument har de følgende kommentarer:

1. I deres første kontakt med indklagede havde de fuld tillid til, at instituttet leverede dem en professionel og redelig rådgivning vedrørende tilbud og efterfølgende afregning. De vil her gøre opmærksom på, at indklagedes kunderådgiver op til flere gange oplyste dem om instituttets procedure for provenuberegning og udbetaling af disponible beløb som følge heraf. Til vurdering af indklagedes tilbud spurgte de også selv til dette forhold. I indklagedes tilbud til dem kunne beregnes et beløb til a' conto udbetaling svarende til 50.000 kr. Størrelsen af det resterende disponible beløb, blev de fortalt, måtte afvente den endelige opgørelse af afregningskontoen og dermed indklagedes endelige afregning med realkreditinstitut 1. Dette beløb blev til sidst opgjort til 20.685 kr. og udbetalt pr. check. De blev på intet tidspunkt oplyst om, at der kunne være beløb til afregning, der ikke var omfattet af opgørelsen af afregningskontoen, og som indklagede senere ville kunne inddrive hos dem. Med den rådgivning, de havde fået hos indklagede, kunne de kun gå ud fra, at afregningskontoen var gjort endeligt op, og at de havde fået, hvad der tilkom dem - alt sammen i overensstemmelse med instituttets tilbud. Med andre ord: De kan på ingen måde acceptere indklagedes udsagn om, at de havde grund til at betvivle, at afregningskontoen var gjort rigtigt op.
2. De har heller ikke på anden måde modtaget information, som kunne give dem viden om, at afregningskontoen ikke var opgjort korrekt. For det første blev de ikke kopiorienteret om alle detaljerne i indklagedes afregning med realkreditinstitut 1. Og de kan med sikkerhed sige, at de først er blevet bekendt med det forkert konterede beløb, da indklagede oplyste dem om dette pr. brev og ved telefonisk henvendelse i begyndelsen af november - altså 5 måneder efter den endelige opgørelse af afregningskontoen. For det andet må det være indlysende, at deres accept af indklagedes tilbud skete ud fra en grundlæggende tillid til instituttets håndtering af afregningen med realkreditinstitut 1 og dem. De har derfor heller ikke haft

anledning til at bede om fuld sagsindsigt og kopiorientering.

3. Endelig er de særligt forundrede over indklagedes fremstilling af sagsforløbet, sådan som det fremgår af udtalelsen til Ankenævnet. Grundlæggende fremstiller indklagede de centrale episoder i sagsforløbet fuldstændig fordrejet, og flere udsagn er direkte usande. Dette sidste forhold vil de gerne konkretisere i det følgende.

For det første hævdes det i udtalelsen: "Under den telefoniske dialog bekræfter den ene af klagerne over for indklagede, at han godt er klar over, at der var en difference, men at det beløb, der skulle opspares til terminen var brugt andetsteds". Reelt skete der det, at de begge ved denne lejlighed talte med den medarbejder fra indklagede, der havde henvendt sig til dem telefonisk. Begge udtrykte de forundring og overraskelse over den ny opkrævning. De vil gerne slå en tyk streg under, at ingen af dem på noget tidspunkt under samtalen har givet udtryk for, at de havde kendskab til nogen difference. (Som tidligere nævnt var dokumentationen for indklagedes forkert konterede beløb først dem i hænde pr. brev tre dage efter den telefoniske samtale). Tværtimod handlede samtalen mest om indklagedes undskyldning af det skete og et tilbud til dem om at afbetale, på hvilken måde de måtte ønske, og naturligvis rentefrit.

For det andet er indklagedes henvisning til, at de skulle have udtalt, "at det beløb, der skulle opspares til terminen var brugt andetsteds", helt hen i vejret. De havde på ingen måde noget problem med at betale terminen.

For det tredje henviser indklagede, til at de med deres underskrift af frivilligt forlig har bekræftet indklagedes påstand om, at de allerede "efter modtagelsen af afsluttende afregning vedrørende lånet har indset, at der er sket en fejl". Dette er som før nævnt ikke tilfældet. De indvilligede i et forlig, ikke fordi de accepterede gælden, men fordi de simpelthen var bekymrede for den mulige konsekvens ved ikke at gøre dette. Denne bekymring er senere blevet bestyrket ved indklagedes meget bastante fremfærd, der har haft karakter af en trussel om at sætte deres hus på tvangsauktion, hvis ikke hele det skyldige beløb blev indbetalt kontant. Denne fremfærd har været mest tydelig i forbindelse med deres fremmøde i fogedretten den 22. februar. På dette møde var tvangsauktion afgjort på dagsordenen, hvis ikke sagens omhandlede beløb blev indfriet med øjeblikkelig varsel. Som det fremgår af

fogedprotokollen blev der dog indgået et forlig. At de efterpå af indklagedes advokat er blevet oplyst, at et nyt forlig var stik imod indklagedes instruks, er så en helt anden sag. Dette er blot et af flere eksempler på dårlig sagsbehandling fra indklagedes advokat (hertil kan nævnes mangelfuld evne til at dokumentere modtagne indbetalinger og sagsakter, fremsendelse af kopier af anden klients sagsakter mv.).

For at konkludere er det kort sagt deres opfattelse:

- At indklagede har skullet søge dybt i den juridiske vejviser og konsultere "Gomard" for at overhovedet af finde "noget", der kan understøtte indklagedes påstand om frifindelse.
- At indklagede har begået en indrømmet administrativ fejl og selv må udrede hele dette beløb, inklusive renter og gebyrer.

INDKLAGEDES FREMSTILLING:

Indklagede oplyser, at instituttet på baggrund af en anmodning om omlægning af lån fra realkreditinstitut 1 samt friværdibelåning den 9. marts 1998 efter besigtigelse af ejendommen udfærdigede et lånetilbud til klagerne. Lånetilbudet var baseret på indfrielse af et eksisterende lån på ca. 660.000 kr. samt et provenu på 71.388,92 kr. Tilbudskursen på det nye lån var 95,70. I lånetilbudet var det anført, at klagerne var forpligtet til at indbetale ethvert beløb, udlagt af indklagede til indfrielse af eksisterende lån samt gebyrer og omkostninger.

Klagerne opsagde det eksisterende lån, og indfrielsesbeløbet pr. 1. juli 1998 blev opgjort af realkreditinstitut 1 til 657.965,92 kr. I opsigelsesskrivelsen blev det oplyst, at ydelser, der forfaldt inden indfrielsesdatoen, den 1. juli 1998, ville blive opkrævet uafhængigt af opsigelsen.

Ved efterfølgende møde mellem parterne den 4. maj 1998 blev der indgået fastkursaftale - kurs 95,50 - til 7. maj 1998. Det blev samtidig aftalt, at det eksisterende lån i stedet skulle indfries straks pr. den 18. maj 1998. Indklagede fremsendte den 22. maj 1998 (på grund af helligdagsferie) det opgjorte indfrielsesbeløb og modtog den 27. maj 1998 indfrielseskvittering, hvori der var specificeret differencerenter og delydelse. På baggrund heraf fremsendtes yderligere check på 13.688,49 kr., hvilket beløb ved en fejl

desværre debiteredes på en forkert konto. Yderligere debiteredes klagerne konto efterfølgende den 4. juni 1998 for rykningsgebyr og tinglysningsgebyr vedrørende ejerpantebrev.

Da kontoen efter tinglysning af pantebrev blev afregnet over for klagerne, fremsendtes en check på 20.685,35 kr. sammen med det aflyste realkreditpantebrev. Den manglende postering blev ikke opdaget, fordi der på kontoen figurerede et beløb vedrørende indfrielse af det gamle realkreditlån.

Først ved afregningen af den anden konto, hvor beløbet på 13.688,49 kr. var debiteret, blev konteringsfejlen den 10. november 1998 opdaget. Klagerne blev kontaktet med det samme, dels telefonisk, dels pr. brev (den 13. november 1998). Under den telefoniske dialog bekræftede den ene af klagerne telefonisk over for indklagede, at han godt var klar over, at der var en difference, men at det beløb, der skulle opsøres til terminen var brugt andetsteds. Den medarbejder, der telefonisk fra klageren fik bekræftet, at klagerne selv var opmærksom på fejlen, arbejder ikke længere hos indklagede, men til brug for nærværende sag har indklagede indhentet en skriftlig erklæring vedrørende dialogen mellem parterne.

På baggrund af oplysningerne fra klagerne tilbød indklagede en afdragsordning uden forrentning, hvilken ordning klagerne accepterede med første betaling den 1. marts 1999. Afdragsordningen blev aftalt til 500 kr. månedligt de første 3 måneder, herefter 1.000 kr., indtil gælden er betalt.

Efterfølgende kontaktede klagerne indklagede den 12. april 1999 med anmodning om henstand med første afdrag, og indklagede accepterede en ny afdragsordning, hvor gælden alene skulle afvikles med 500 kr. månedligt. Der fremsendtes nye girokort og bekræftelse på ny aftale til klagerne.

Imidlertid misligholdtes afdragsordningen, hvorfor sagen blev fremsendt til inkassoadvokaten. Sagen har været forelagt fogedretten den 22. februar 2000, hvor den ene af klagerne mødte op. Af fogedbogen fremgår, at der blev tilbudt en afdragsordning på 500 kr. månedlig, men indgået aftale om betaling af gælden med kr. 1.000 månedlig, begyndende den 1. marts 2000.

Efter anmodning fra Realkreditankenævnet er sagen nu sat i bero hos inkassoadvokaten.

Det kan konstateres, at indklagede oprindeligt har bogført det for klagerne udlagte beløb forkert, således at klagerne ved sagens afregning modtog 13.688,49 kr. for meget. Fordi fejlen

først blev opdaget i forbindelse med afslutning af en anden konto 3 måneder senere, gik der lang tid, før klagerne fik orientering om fejlen fra indklagede.

Udgangspunktet ved tilbagesøgningskrav ("condictio indebiti") er, at det for meget erlagte kan forlanges tilbage, medmindre konkrete omstændigheder i den enkelte sag kan medføre, at tilbagebetaling alligevel ikke kan kræves. I den forbindelse lægges der blandt andet vægt på, om modtageren har haft grund til at betvivle, at det - for meget - modtagne beløb er rigtigt gjort op og har indrettet sig efter den skete betaling. I litteraturen (Gomard, s. 173 ff.) anføres, at "Den, der burde have indset, at han har fået for meget, skal betale tilbage. Føler modtageren tvivl om, hvorvidt det modtagne beløb virkelig skyldes, kan han som oftest få forholdet opklaret og berigtiget ved at rette henvendelse til betaleren". "Lader betaleren længere tid på, efter at han har fået den viden eller mulighed for at skaffe sig den viden, som er nødvendig for at gøre kravet om tilbagebetaling gældende, fortaber han kravet". "Krav om tilbagesøgning forældes på 5 år".

I den konkrete sag var klagerne klar over, at der var sket en fejl, hvilken man bekræftede over for indklagede. Imidlertid havde klagerne brugt det omhandlede beløb, hvorfor man underskrev et frivilligt forlig. Der blev betalt på forliget i en periode, men - formentlig på grund af likviditetsproblemer - ophørte indbetalingerne.

Såfremt klagerne får mulighed for at beholde beløbet, vil de opnå en uberettiget berigelse.

Det gøres herefter gældende,

at klagerne efter modtagelsen af afsluttende afregning vedrørende lånet har indset, at der var sket en fejl,

at klagerne efterfølgende ved indklagedes kontakt oplyste telefonisk, at man godt vidste dette, men at man desværre ikke havde mulighed for at tilbagebetale beløbet,

at klagerne yderligere bekræftede dette ved underskrift af det frivillige forlig,

at klagerne efterfølgende igen har bekræftet at skyldte beløbet i fogedretten i sidste måned.

OPLYSNINGER M.V. FRA NÆVNSSEKRETARIATET:

Indklagede har fremlagt følgende erklæring fra den medarbejder, som ekspederede klagerens lånesag:

“

Erklæring

Efter anmodning kan jeg oplyse, at jeg i forbindelse med et vikariat i ...(indklagede)..., ... områdekontor i november og december 1998, talte flere gange med ...(klagerne)...

Jeg husker tydeligt sagen, idet det var mig, der behandlede den. ...(Klagerne)... blev orienteret om fejlen, idet jeg, under de telefonsamtaler vi havde, redegjorde for, at den check på kr. 13.688,49 som ...(realkreditinstitut 1)... fik tilsendt til dækning af delydelsen, ikke var blevet debiteret på kontoen, der blev oprettet i forbindelse med lånesagen, således at saldoen ved afregning af kontoen udviste kr. 20.685,35, som kunderne fik fremsendt på en check. Saldoen skulle rettelig have været kr. 6.996,86.

...(En af klagerne)... bekræftede, at det kunne han godt forstå, men at deres økonomi desværre ikke var til en tilbagebetaling.

Det blev derfor aftalt, at beløbet skulle afdrages, og at afdragsperioden først skulle starte et godt stykke tid efter jul.”

ANKENÆVNETS BEMÆRKNINGER:

4 medlemmer - Hugo Wendler Pedersen, Lars Christensen, Leif Nielsen og Lene Staunsager - udtaler:

Det forhold, at indklagedes krav er søgt inddrevet gennem fogedretten, herunder ved fremstilling af den ene af klagerne, medfører efter vores opfattelse ikke, at Nævnet er afskåret fra at behandle sagen.

Vi finder, at klagerne har forpligtet sig gennem det frivillige forlig og de indgåede afdragsordninger til at betale indklagedes krav, der er en følge af det for meget udbetalte lånebeløb. Vi stemmer derfor for at tage indklagedes frifindelsespåstand til følge.

1 medlem - Søren Møller-Damgaard - udtaler:

Jeg stemmer for, at sagen afvises, jf. nævnsvedtægternes § 5, stk. 1, idet spørgsmålet om indklagedes ret til at tilbagesøge beløbet kunne have været prøvet under fogedretssagen. Jeg tilføjer dog, at jeg ikke er uenig i flertallets afgørelse, for så vidt angår det materielle spørgsmål i sagen.

Afgørelsen træffes efter stemmeflertallet.

Som følge heraf

b e s t e m m e s

Indklagede, Nykredit A/S, frifindes.

Hugo Wendler Pedersen

/

Susanne Nielsen